

Rome en priesterwijdingen.

Je gelooft je ogen niet, wanneer je in het NHD van 24 november het artikel leest waarin de paus het wijden van homoseksuele priesters verbiedt.

Je zou toch denken dat het priestertekort in een snel groeiend aantal kerkprovincies toch meer aandacht en energie verdient dan het bovenstaande.

De geschiktheid om tot priester gewijd te mogen worden, zou toch niet primair mogen afhangen van sekse of seksuele voorkeur. Religieuze gedrevenheid, medemenselijkheid, leidinggevende kwaliteiten en een zeker intellectueel niveau om maar een paar zaken te noemen zouden toch doorslaggevend moeten zijn.

Als de kerk van Rome een politieke partij was, zouden subsidies vanwege discriminatie ingetrokken worden, zelfs op Europees niveau! Dit beleid vanuit Rome kan op de lange duur niet anders dan contraproductief zijn.

Diep respect zou de kerk hebben voor homo's, maar stel je eens de gevoelens voor van veel priesters die officieel beschuldigd worden van: een gemis aan emotionele rijpheid, tegennatuurlijk gedrag en schuldig aan 'ernstige zonde'.

Ik lees in dit artikel nergens iets over de acceptatie door parochianen en het functioneren van deze gewijde priesters als voorgangers en bij het toedienen van de sacramenten.

Het officiële standpunt is verzacht volgens het krantenartikel, maar als dat moet blijken uit het schrappen van de weigering van sacramenten aan homovriendelijke politici is dat wel een ongelooflijk naïeve vorm van windowdressing.

De geloofsgemeenschappen hebben behoefte aan inspirerende priesters die tussen de mensen staan met beide voeten in de hedendaagse, zich steeds vernieuwende, maatschappij. Het nijpende priestertekort wordt niet opgelost door uitsluiting van groepen als vrouwen, getrouwde priesters en homoseksuelen. (Welke groepen zijn nog meer ongeschikt!?)

Uit allerlei schandalen, die goddank niet langer meer onder de mijter gehouden kunnen worden, blijkt dat het celibaat ook geen waterdichte oplossing is. De kerk in Rome raakt in verwarring als het om seksualiteit gaat. Tekenend hiervoor is de klassieke vergissing dat men homofilie met pedofilie verwart.

Heeft niet iedere parochie het recht op een enthousiasmerende geestelijke voorgang(st)er, die gelovigen op een volwassen manier bejegt en goed uitgerust voor die taak, vertrouwen uitstraalt en verdient?

De congregaties voor geloofsleer en het katholiek onderwijs hebben in dat opzicht heel wat uit te leggen om voldoende draagvlak en begrip bij de gelovigen op te wekken.

Een kansrijke serieuze benadering vanuit het oogpunt van religie over seksualiteit, ondanks allerlei moderne ontsparingen op dat gebied, heeft iets anders nodig dan een verkokerde benadering uit de jaren twintig dat homoseksualiteit als ziekte door gebed te genezen is. Ik vrees dat er momenteel te weinig menskracht (lees: priesters) bereid en in staat is om vanuit hun pastorale verantwoordelijkheid dat te doen.

Ooit heb ik als kind bij mijn vormsel gregoriaans gezongen bij de intocht van de toenmalige bisschop Huiberts in de Laurentiuskerk op het Verdrongen Oord in Alkmaar:

“Sacerdos et pontifex et virtutum opifex. Pastor bone in populo, sic placuisti domino.”

Vrij vertaald: “deugdzaame priester, bruggenbouwer en opbouwwerker, goede herder voor het kerkvolk zoals het de Heer behaagt.”

De invulling hiervan kan ieder die zich aangesproken weet, vinden in het evangelie. (= goede boodschap)

Sjaak Stegers.